

Coen DILLEN de man met atomen in z'n schoenpunt

Dillen in één van zijn vijf interlands, hier tegen Zwitserland.

PSV-aanvaller Coen Dillen heeft een nog immer uniek record in handen: in het seizoen 1956-1957 scoorde Dillen 43 goals in 34 eredivisiewedstrijden. Nooit meer is een speler in staat geweest om zoveel goals in één eredivisie seizoen te maken. Henk Groot was er in het seizoen 1960-1961 heel dicht bij: de Ajacied reikte tot 41 goals. Een jaar eerder maakte Cees Groot er voor Ajax 38. Pas vele jaren later, in het seizoen 1985-1986, werd het record van Dillen weer serieus bedreigd, nu door Marco van Basten van Ajax. Maar diens productie stakte bij 37. Ruud van Nistelrooy leek in zijn laatste seizoen bij PSV ook hard op weg. Hij had er bij de hervatting na de winterstop in januari al 29, maar raakte geblesseerd en miste het restant van de competitie.

"Als Coen Dillen zijn kleine rechtersvoet achter de bal zette, waren de ledematen van een doelman net zo min veilig als de touwen in het doel. Dillen schoot, volgens de overlevering althans, harder dan Willy van der Kuylen en Ronald Koeman", aldus auteur Frans van den Nieuwenhof over Coen Dillen in het boek 'Voor Rood-Wit gezongen'. "Eén keer, in een bekerwedstrijd tegen Elinkwijk, knalt hij een gat in het net. En één keer loopt een keeper, Jan Vrijhof van MVV, een gebroken vinger op na een kogel van Het Kanon", vervolgt van den Nieuwenhof.

Brabantia

Coen Dillen is een echte Eindhovenenaar. Hij is afkomstig uit Strijp, waar zijn vader Piet Dillen huisschilder is. Ze wonen in de Blazerstraat.

Moeder Dillen komt uit Apeldoorn en het gezin Dillen telt elf kinderen. Merkwaaardig genoeg is kleine Coen de enige die zo af en toe graag tegen een bal aan trapt. Die bal heeft 'ie zelf gemaakt. Een echte bal was te duur, dus knutselde Coentje zelf een bal in elkaar: van kranten en touw. Dan blijkt al snel dat hij er enige aanleg voor heeft. Coen is absoluut niet bang voor de bal en toont de nodige lef. Op zijn elfde wordt hij lid van Brabantia en wist toen al te vertellen 'dat hij later in het Nederlands elftal zou gaan spelen'. Dat zou hem uiteindelijk vijf keer lukken!

Coen Dillen speelt vier jaar bij Brabantia. Op zijn vijftiende maakt hij de overstap naar PSV in de hoop daar écht carrière te maken. Coen is overtuigd van zijn eigen kwaliteiten, maar vele anderen

zien dat toch anders. Coen Dillen wordt bij PSV in een lager elftal geplaatst. Na een aantal seizoenen in het twaalfde, negende en tweede vindt PSV hem niet goed genoeg voor het eerste. Coen is hevig teleurgesteld en stopt met clubvoetbal. Het is inmiddels 1946 en Coen Dillen meldt zich bij de Koninklijke Marine. Hij is dan 19 jaar.

Passie

Na twee jaar zwaait Dillen af. Hij is bijna 21 jaar als hij zich weer aanmeldt bij Brabantia. Het bloed kruipt toch waar het niet gaan kan: Dillen wil voetballen. Het zou zijn hernieuwde passie worden. Dillen's aanwezigheid bij Brabantia voorkomt, met een aantal belangrijke doelpunten, degradatie van de club. Na twee jaar Brabantia staat PSV op de stoep, dat versterking zoekt voor

de rechterkant van de aanval. Ondanks een bliksemstart –Dillen scoort vier keer in evenzoveel wedstrijden– kan hij PSV nog niet echt overtuigen. Dillen kent maar één weg: de kortste weg naar het doel. Men noemt hem fel, snel, schotvaardig, maar onbesuisd. De seizoenen daarna ebt de kritiek langzaam weg en komen de kranten met bijnamen: Het Kanon Dillen, Coen de Koene en De Man met Atomen in zijn Schoenpunt. "De onbesuisdheid die enige jaren geleden nog zijn spel kenmerkte, is geheel verdwenen. Zijn hersenen verrichten een zo mogelijk nog belangrijkere functie dan zijn benen", aldus één van de kranten destijds. In 1951 wordt PSV op overtuigende wijze landskampioen, mede door de goals van Dillen. Maar de nieuwe PSV-trainer Harry Topping verwijst hem terug naar het tweede elftal. Dillen verliest zijn basisplaats, maar heeft het geluk dat de trainer al na één seizoen wordt bedankt voor zijn diensten. Dillen heeft inmiddels een baan bij Philips, zodat hij zich helemaal op voetballen kan toeleggen. Zoon Rob Dillen, voorzitter van de Coen Dillen Stichting, was destijds vijf, zes jaar. "Ik heb daarom die succesperiode van mijn vader niet echt bewust meegemaakt. Wel begreep ik later, toen ik zelf ging voetballen bij Brabantia, dat de achternaam Dillen blijkbaar verwachtingen schepte. Dat zorgde wel voor de nodige druk. Pa kwam altijd naar mij kijken en had natuurlijk vaak kritiek. Daarin was ik het nooit met hem eens, alhoewel ik later moest toegeven, dat 'ie toch wel gelijk had. Maar ik had wel iets van hem. Dat harde schot bijvoorbeeld." Zoon Rob moest op twintigjarige leeftijd echter stoppen met voetballen. Een lastige knieblessure speelde hem teveel parten.

Zwabberen

De periode tussen 1953 en 1960 blijkt later de beste periode van Coen Dillen te zijn. Acht keer op rij wordt hij clubtopscorer van PSV. Er zijn niet zoveel quotes van Coen Dillen bewaard gebleven. Over zijn vlamme schot zei hij destijds: "Ik geloof dat mijn schot aangeboren is. Toen ik vroeger in de jeugd bij Brabantia speelde, kon ik dat al zonder dat ik daar ooit op geïmproviseerd had. Het gaat erom dat de voet een ontzettende snelheid krijgt, vijftien centimeter voordat hij de bal raakt", aldus Coen Dillen over zijn specialiteit. "Je kunt een bal op honderd manieren raken. Kijk, ik raakte 'm zó, helemaal vol, m'n voet een klein

beetje schuin onder de bal, 't gewicht erachter en wat met de bal meegeven. Ze waren zó hard dat die ballen op het eind gingen zwabberen. Kees Kist is de enige die ik ook zo heb zien schieten. Twintig meter voor de goal, dat was mijn stekkie: knallen op de buitenste paal. Zo zijn er heel wat ingegaan." Lieuwe Steiger, doelman van PSV in de succesjaren van Coen Dillen: "Dat kon hij zó goed, dat harde schieten. Maar hij koppte ook heel goed. Ik denk dat hij zelfs het merendeel van zijn goals met het hoofd gemaakt heeft. Coen was een vriend van mij. Ook ná onze carrières zijn we nog veel met elkaar opgetrokken. We speelden ook samen bij de oud-internationals. Coen was een geniale voetballer, maar wel wat lui. Je wist wat je aan hem had, want scoren deed 'ie altijd wel. Ik vergelijk hem wel eens met Thierry Henry van Arsenal, alleen die werkt harder en is een betere combinatiespeler. Maar Coen had ook dat enorme doelgerichte, dat Henry ook heeft. En hij stond vaak op de goeie plaats. Dat is ook een kwaliteit!" Jan Louwers maakte Dillen maar één seizoen mee, maar speelde wel vaak met hem in vertegenwoordigende elftallen. "Je moest in dienst van hem spelen, dat is zo. Maar daar-teenover stond wel dat als je de bal naar Coen speelde hij meestal wel een goal maakte. Van 25 of 30 meter afstand en die ballen waren zelfs even plat. Zó hard schoot hij. En koppen hè? Dat was ook één van zijn kwaliteiten. Ik denk dat Coen harder schoot dan Willy van der Kuylen. Willy schoot misschien wat zuiverder en was tweebeinig, maar die van Coen met rechts waren absoluut harder."

Coentje

Coen Dillen was geen gemakkelijke collega voor zijn medespelers.

Een voorbeeld van de veel geroemde kopkracht van Coen Dillen.

Dillen had het hart op de tong liggen en was bovendien overtuigd van zijn eigen kwaliteiten. Met Roel Wiersma ligt Dillen regelmatig overhoop. Wiersma vindt Dillen een luie speler, die teert op zijn goals. Dillen, op zijn beurt, vindt dat Wiersma zijn man moet uitschakelen en blij moet zijn dat hij ze erin knalt. Tegen Toon Brusselers zei Dillen ooit: "Jij moet niet op goal schieten, dat moet je aan Coentje over laten." Steiger: "Maar verder was Coen een aimabele man, een fijne voetbalcollega. Ik kan niet beoordelen of hij een van de grootste voetballers uit de historie van PSV is geweest, maar feit was wel dat hij en Piet Fransen in die tijd heel belangrijk voor het team waren." Jan Louwers: "Dillen was in die tijd dé man. Ik kwalificeer hem wel als één van de grootste voetballers uit de historie van PSV. Willy van der Kuylen komt bij mij op de eerste plaats, maar daarna is Coen mijn

absolute tweede keus!"

Toon Brusselers: "Ik wil niet zeggen dat Coen de grootste was. Zijn goals heeft hij ook kunnen maken dankzij het team dat er stond. Die 43 goals had hij nooit gemaakt als het team daar niet aan mee had gewerkt. Maar door zijn fabuleuze schot en geweldige kopkracht was hij in die tijd wel een topper, ja." Coen was buiten het veld een hele goede vriend; in het veld was 'ie zó bezeten van het spelletje. Ik heb zelden iemand gezien, die dat op die wijze had."

Topjaar

Het topjaar van Coen Dillen was het seizoen 1956-1957. Dankzij de aanwezigheid van de Joegoslavische trainer Brocic leert Dillen enkele passerbewegingen, die hem een nog veelzijdigere spits maken. Dillen is niet meer via de kortste weg op weg naar het doel, maar leert nu ook slim te voetballen. Het seizoen van de 43 doelpunten in 34 wedstrijden is een opmerkelijke voetbaljaargang. PSV wordt namelijk slechts zesde

in de competitie, terwijl toch ook Dillens compaan Piet Fransen in de PSV-aanval 20 keer scoort. Samen scoren ze 63 van de 93 goals die PSV dat seizoen maakt.

Dillen scoort in 12 van de 34 wedstrijden helemaal niet. Het meest opmerkelijk is de reeks van negen wedstrijden in de eerste maanden van 1957. In die negen duels scoort Dillen 20 keer. Overigens scoort hij in uitwedstrijden meer dan in thuiswedstrijden. 'Uit' is er doorgaans meer ruimte en dat vindt Dillen heerlijk voetballen. Op de topscorerslijst van dat seizoen eindigt Cor van der Gijp van Feyenoord met 32 goals als tweede achter Dillen. Tonny van der Linden van DOS wordt derde met 27 goals.

Coen Dillen zal zijn prestatie nooit meer evenaren. Eén keer komt hij een beetje in de buurt. In het seizoen 1959-1960 scoort hij 31 goals, onder meer vijf goals in een legendarische uitwedstrijd tegen DWS. Een week later tegen SC Enschede maakt hij er weer vier. Dillen is dan al 33 jaar. De kranten openen met het volgende bericht: "Doelverdedigers van het betaalde voetbal, hier volgt een onheilspellend bericht voor u. Het rechterbeen van Coen Dillen functioneert weer!"

Voor PSV kwam Coen Dillen tot 182 goals in 195 competitiewedstrijden. In totaal speelde Dillen 328 wedstrijden voor PSV en scoorde in totaal 288 doelpunten.

Dillen in een voor hem karakteristieke houding.

COEN DILLEN

Geboren op 5 oktober 1926
Overleden op 24 juli 1990

1949-1950	19	13
1950-1951	30	21
1951-1952	16	9
1952-1953	27	16
1953-1954	32	32
1954-1955	9	15
bv	32	28
1955-1956	30	34
1956-1957	34	43
1957-1958	33	28
1958-1959	30	15
1959-1960	28	31
1960-1961	8	3

INTERLANDS

Zürich 30 mei 1954

Zwitserland - Nederland *3-1

Antwerpen 24 oktober 1954

België - Nederland *4-3

Amsterdam 13 maart 1955

Nederland - Denemarken 1-1

Amsterdam 3 april 1955

Nederland - België *1-0

Rotterdam 20 maart 1957

Nederland - Luxemburg (WK-kwal.) *4-1

(* = doelpunt van Coen Dillen)

Lieuwe Steiger: "Ik vraag me af of er nog ooit iemand in de buurt van dat record van Coen komt. Het hedendaagse voetbal is veel te verdedigend. In onze tijd ging de bal veel sneller via een korte weg van de achterhoede naar de voorhoede. Ik denk dat Coen ook door die spelwijze zoveel heeft kunnen scoren!" Jan Louwers: "Niemand pakt Coen dat record nog af. Spitsen van nu moeten eerst maar eens zien heel te blijven. Coen was zelden geblesseerd en in die tijd werd er ook veel fairder verdedigd. Er werd niet aan shirtjes getrokken en er waren geen vervelende overtredingen. Ruud van Nistelrooy was een paar jaar geleden hard op weg naar het record, maar raakte in februari geblesseerd. En als Kezman voor de winterstop alle kansen eens had benut, had het dit seizoen misschien nog iets kunnen worden. Maar ik denk niet dat

iemand nog ooit in de buurt van die 43 komt." Toon Brusselers daarentegen ziet nog wel dat het record van Coen Dillen er een keer aangaat. "Geen enkel record houdt stand. De topdrie in Nederland zal steeds sterker worden en de rest steeds zwakker. Ajax, Feyenoord of PSV hebben straks een keer een aanvaller, die er in één seizoen zoveel inschiet, dat Coen z'n record eraan gaat."

Oranje

In zijn carrière speelde Coen Dillen vijfmaal in het Nederlands elftal. Ondanks zijn imponerende doelpuntenreeks was Dillen geen echte spits. Hij was rechtsbuiten, ook in het Nederlands elftal, waar het aantal interlands zo'n beetje gelijke tred hield met het aantal gemaakte doelpunten. In zijn debuutwedstrijd tegen Zwitserland, op 30 mei 1954 in Zürich scoorde Dillen de enige Nederlandse treffer van de met 3-1 verloren wedstrijd. Ook in zijn laatste interland, op 20 maart 1957 in Rotterdam tegen Luxemburg, scoorde Dillen. Daartussenin zaten interlands tegen België (twee keer) en Denemarken. Dillens'

**"Wanneer ik schiet,
schept mijn voet als het
ware de bal"**

Oranjecarrière bleef beperkt tot vijf, mede door de moordende concurrentie van een hele goede generatie voetballers. Dillen moest opboksen tegen grote spelers als Abe Lenstra, Faas Wilkes, Kees Rijvers, Cor van der Gijp, Noud van Melis, Coy Coopal.

Rob Dillen: "Vijf interlands zijn er eigenlijk veel te weinig voor een voetballer als mijn vader. Ik denk dat het te maken heeft met de keuzecommissies van destijds. Er heerste toch een wat meer westerse sfeer in het Nederlands elftal. Ik denk dat als mijn vader bij Ajax of Feyenoord gespeeld had, dat hij waarschijnlijk méér wedstrijden in Oranje zou hebben gespeeld." Jan Louwers: "Ik weet niet of dat zo is. De beste voetballers zâten in die tijd ook in het westen. Je moet dat ook niet overdrijven. Coen heeft er zelf nooit een punt van gemaakt. Hij accepteerde gewoon dat het zo was." Toon Brusselers: "Ik heb samen met Coen één interland gespeeld. Ik weet niet of het er veel meer hadden kunnen of moeten zijn. Bij PSV speelde iedereen in dienst van Coen. Daarom kon hij daar zo goed functioneren. De vraag is of het Nederlands elftal met zoveel goede spelers, in dienst had moeten spelen van Coen. Ik denk het niet."

In 1960 neemt Dillen afscheid van PSV, deels gedwongen door een rugblessure deels omdat de nieuwe trainer Frans Bindels hem terugzet naar het tweede. Dillen verlaat PSV en gaat naar Helmondia '55. Twee seizoenen zal hij voor de Helmondse tweede divisieclub uitkomen en maakt er 40 goals. Na zijn actieve voetbalcarrière is Dillen nog drie jaar trainer van Nuenen. Steeds vaker kampt hij met fysieke problemen. Dillen ondergaat een groot aantal blaasoperaties en krijgt op z'n 47e een hartaanval. Er volgen er nog twee. Juist op het moment dat Dillen het rustiger aan wil gaan doen en een stacaravan koopt in Zeeland, slaat het noodlot toe. Tijdens een etentje wordt Dillen onwel en overlijdt. Dat was op 24 juli 1990. 🇳🇱

Links Coen Dillen, rechts Toon Brusselers.

'ALL TIME' MEESTE WEDSTRIJDEN VOOR PSV

1. Willy van der Kuylen	528
2. Willy van de Kerkhof	418
3. Berend Scholtens	388
4. Jan Heintze	385
5. Lieuwe Steiger	383
6. Toon Brusselers	379
7. Sjef van Run	359
8. Ad van Tuijl	341
9. Miel D'Hooghe	330
10. Coen Dillen	328

'ALL TIME' TOPSCORERS PSV

1. Willy van der Kuylen	308
2. Coen Dillen	288
3. Piet Fransen	210
4. Jan van den Broek	154
5. Luc Nijls	110
6. Hallvar Thoresen	106
7. Kees de Visser	106
8. Toon Brusselers	102
9. Romario	98
10. Frans Hunting	93

